

og til denne vor Mening og Tanke har Landstinget sluttet sig, blot ere Paataalereglerne noget mindre skærpede efter Landstingets Forslag, end de vare efter Folketingets. Men det forekommer mig ikke, at der er nogen Grund til at lægge nogen særlig Vægt paa denne Forskel. Andet Stykke af § 2, Reglen om, hvilke Volds-sager der behandles som offentlige Politisager, er ændret i Landstinget. Denne Ændring regner jeg for at være en Forbedring, idet det vil være lettere at anvende Regler, saaledes som der her staar. I tredje Stykke af § 2 er der kommet en ny Regel til vedrørende alene Behandlingen ved Københavns Kriminal- og Politiret. Jeg har intet at erindre mod denne Regel. Jeg skal kun bemærke, at naar man her vistnok med Føje siger, at Afdelingsdommeren i disse Sager skal kunne ikende Fængsel paa sædvanlig Fængkost indtil 20 Dage, forekommer det mig, at i de Sager, som omhandles i §§ 6—8, vil der være lige saa megen Føje til at give Afdelingsdommeren en saadan Ret.

Lovforslagets § 3 betegner en ikke uvæsentlig Afvigelse fra det af Folketinget vedtagne, altsaa en virkelig Realitetsændring. Vi havde jo foreslaaet, at gentagen Sædelighedsforbrydelse skulde kunne medføre Idømmelse af Strafarbejde paa ubestemt Tid. Det var en ny Tanke, der herved blev indført i vor Lovgivning. Landstinget har ikke villet gaa med til den Tanke, men har erstattet Folketingets Bestemmelse i saa Henseende med en Bestemmelse, der foreskriver strengere Straf, altsaa strengere Frihedsberøvelse for gentagen Krænkelse af Kønfrigheden. Jeg tror imidlertid ikke, det er et Spørgsmaal, som der er Grund til at gøre til Genstand for større Overvejelse, idet jeg erkender, at der kan siges en Del imod i en Lov, hvis Varighed ikke strækker sig over længere Tid end 6 Aar, at indføre en saadan Bestemmelse som den af Folketinget vedtagne. Det er en Tanke, som formodentlig vil komme frem paa ny i vor Straffelovgivning, som vil komme frem til Bearbejdelse og formodentlig til Tilslutning, naar vi faa en Revision af Straffeloven. Men jeg erkender, at denne ny Bestemmelse kan der maaske nok være nogen Grund til at udskyde ved denne Lejlighed.

Lovforslagets § 4 udvider Omraadet af visse Handlinger, som vi have erklæret for straffbare. Den Bestemmelse, der findes i § 4, første Punktum, er en ny Bestemmelse, og der kunde nok med nogen Føje spørges, om den egentlig ligger in-

denfor denne Lovs naturlige Ramme, men i Realiteten finder jeg for øvrigt ikke nogen Grund til at standse videre derved. Snarere kunde jeg være tilbøjelig til at ønske en Forandring i den Bestemmelse, der findes i § 4, tredje Punktum, hvor der foreskrives Straf for den, der helt eller delvis lader sig underholde af en Kvinde, der driver Utugt som Erhverv. Her er en Ændring, der ikke er helt uvæsentlig. I Folketingets Forslag gik Bestemmelsen kun ud paa at straffe arbejdsføre Mandspersoner, og de arbejdsføre Mandspersoner, vi havde for Øje, vare de saakaldte Soutenører. I Landstingets Betænkning udtales det ogsaa, at Hensigten med denne Bestemmelse er at straffe disse Personer, men som Lovforslaget er affattet af Landstinget, gaar det noget videre, end Hensigten er, og jeg kunde ønske, at der paa dette i øvrigt ikke meget væsentlige Punkt blev indført en Ændring.

Jeg kommer saa til Lovforslagets § 5; som svarer til Folketingets Lovforslag § 2, den meget omtvistede Indførelse af Legemsstraf for gentagen Voldsforbrydelse og Sædelighedsforbrydelse i visse Tilfælde. Lovbestemmelsen omhandler nu kun Personer af Mandkøn mellem 18 og 55 Aar, medens Lovforslaget, saaledes som det vedtoges af Folketinget, omfattede Personer af Mandkønnet mellem 15 og 55 Aar. Det kunde altsaa synes at være en Formildelse, men det er dog kun tilsyneladende, idet det paa et andet Sted i Lovforslaget vil vise sig, at Landstinget vil have, at Personer mellem 14 og 18 Aar skulde kunne idømmes Legemsstraf for Vold, selv om denne Vold ikke er saa kvalificeret som i § 5, og selv om det ikke er gentagen Vold. Hvad i øvrigt de Ændringer angaar, som ere knyttede til denne Paragraf, skal jeg sige, at de ere ikke meget betydelige i Realiteten.

I § 5 under Nr. 1 er der opstillet de samme Betingelser for Legemsstraffen som efter Folketingets Affattelse med Undtagelse af, at der er indskudt en Henvi-sning til Straffelovens §§ 200 til 204, og denne Henvi-sning, der i Virkeligheden er en Indskrænkning, har medført en saalydende Tilføjelse: „At den under 1) anmeldte Voldshandling udgør Bestanddel af en anden Forbrydelse, udelukker ikke Anvendelse af legemlig Revselse, naar de under 1) angivne Betingelser ere til Stede.“ Jeg anser ikke den Ændring, som Lovforslaget paa dette Punkt er undergaaet fra Landstingets Side, for at være nogen Realitetsændring, det er kun en Redak-